

[Niels Frederiksen.]

ærede Medlem hellere skulde prøve paa at koncentrere sin politiske Indflydelse paa saadanne Omraader, at denne Magt blev brudt af den simple Grund, at der blev gennemført en Lovgivning, som gjorde de stærke Organisationers Indgreb mindre og mindre nødvendig. Det er ad den Vej, deres Magt bedst brydes.

Jeg har dernæst nogle Bemærkninger at gøre til flere ærede Medlemmer vedrørende den Lovgivning, der er bebudet om en Ophævelse af Formueskattenedsættelsen. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal var atter i Dag stærkt fremme med et Forvar for Ventres Stilling i dette Spørgsmaal, den Politik, der gik ud paa at lette Beskatningen af de Formuer her i Landet, som gav en ringe Afkastning. Det ærede Medlem sagde direkte henvendt til mig vedrørende dette Forhold, at det sete afhænger af de Øjne, hvormed man ser, og dette er rigtigt. Men jeg vil gerne rette det ærede Medlem i hans Vurdering af mit Motiv til at gaa imod Bevarelsen af denne Formueskattenedsættelse, idet det ærede Medlem gik ud fra, at det alene var af udstykningsmæssige Grunde, at jeg for mit Vedkommende og mit Parti med mig var imod en Nedsættelse af Skatten paa de store Formuer.

Dette er ikke rigtigt. Vi var imod den ud fra et alment Retssynspunkt og ud fra den demokratiske Opfattelse, at en Skattelettelse som den, der her blev gennemført, er urimelig. Den er urimelig, skattemæssigt set, Borgerne imellem; men den er tillige fuldkommen usocial i sine Virkninger. Og jeg vil gerne her sige til det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, at det forholder sig ikke saadan, at en Formueskatteudskrivning kan virke som en Ekspropriation.

En Formuebeskatning er et Udtryk for Statens Krav til den enkelte Borger om at svare til Samfundets fælles Husholdning uden Vederlag en Del af sin Formue eller en Del af sine Besiddelser, der er værnedede og skærmede gennem dansk Lovgivning, for Helhedens Skyld. Det er altsaa ingen Ekspropriation. En Ekspropriation er en Afgivelse til det offentlige mod Erstatning. En Skatteudskrivning er et Krav fra det offentlige til den enkelte Borger om at give sit Vederlag for de Goder, han opnaar af Samfundet, uden anden Erstatning.

Skattelettelsen for de store Formuer har i sine Virkninger dette, at den modvirker en naturlig og sund Udstykning af de store Landejendomsbesiddelser; dette er rigtigt. Og jeg kan slet ikke gaa ind paa den Betragtning, det ærede Medlem Hr.

Madsen-Mygdal i denne Forbindelse gjorde gældende, at man skal føre en saa fremsynet Politik, at man værner sig imod, at Formuerne opspises, for det kommer til syvende og sidst til at skade Laantagerne i Landet. Ja, det sete afhænger jo af, med hvilke Øjne man ser! Hvis man som Venstremand kan faa sig selv til at gøre den Betragtning gældende, at det gælder for de fattige i Landet om at betale Skat for de rige, for at disse saa kan faa flere Penge at laane ud til de fattige, saa er man efter min Mening langt ude i sine Betragtninger; man skal efter min Mening have meget reaktionære Brillor for Øjnene for at kunne gøre den Betragtning gældende.

Vi fra vor Side kan ikke anerkende denne Betragtning Rigtighed. Det er efter vor Opfattelse ganske haabløst og ørkesløst at tænke paa, at de formuebesiddende her i Landet, der i Særdeleshed har deres Formuer anbragt i større Besiddelser, skulde animeres stærkt til Opsparing, hvis man fritog dem for den Formueskat, der er næsten den eneste Skat, de svarer. Forholdet er i Virkeligheden det, at Indkomst har de meget lidt af, Ejendomsbeskatningen søger man at reducere til det mindst mulige, og Formueskatter letter man dem. Saa kan man altsaa skabe den sociale Tilstand, at de animeres til at opretholde en Levefod, som de mener er i Overensstemmelse med det, de skylder sig selv, nemlig at bruge en 30 000—40 000 Kr. om Aaret af deres Formue, selv om de ingen Indkomst har.

Der er sikkert rundt omkring i Landets Kommuner mange Sogneraadsformænd, der giver mig Ret i, at man indenfor Kommunens Omraade har en Storbesidder, som har sat sig til 0 i Indkomst ved Skatteangivelsen, men alligevel bevislig bruger 30 000—40 000 Kr. om Aaret til at leve for. Jeg tror ikke, det nytter at tænke paa, at man ved denne Formueskattelettelse kan animere vedkommende til at opspare Kapital, som han senere kan laane til dem, der har betalt Skatten for ham. Denne Begrundelse for Venstrepartiets Stilling til dette Beskatningsspørgsmaal kan vi ikke dele.

Vi anser denne Skattepolitik for at være uretsindig og daarligt virkende, og naar jeg har fremført de Betragtninger, jeg fremførte før, er det ud fra den Opfattelse, som jeg synes er et virkeligt Udtryk for Venstresind, at Lovgivningsmagten bør ved sin Beskatningsret søge at gøre Ret og Skel mellem Borgerne, men ogsaa sørge for at fremme en god og sund social Udvikling. Og til dette hører efter min Mening, at man ikke ved sin Beskatningspolitik ani-